

Juryns motivering:

Likt en Pandoras ask öppnar huvudpersonen upp minnen från sitt förflutna. Slutet är hoppfullt när hon kan stänga den asken, möta sitt nya jag och se fram mot nästa hållplats i livet. Gripande berättat om hur det "nu" som vi tror kommer att vara för evigt kanske bara är en tillfällig hållplats på väg mot en bättre framtid.

Nästa hållplats

Dammråttorna kved när Hanna drog ut den stora trälådan. Locket satt hårt, fastklistrat med kåda och gammalt nagellack. När hon tillslut tog sig in ångrade hon sig. Lådan såg ut att tillhöra någon annan, den passade inte in bland hennes färgsorterade hyllor. Hon ville stoppa tillbaka den, mota bort lådans tyngd innan den satte sig i bröstet. Men det var försent. Hon var redan på väg över skolgården, med sitt tioåriga jag krampaktigt i handen.

I ena hörnet av lådan skymtade hon något som blänkte. Den skrikande, rosa färgen fick henne att vilja kräkas. Men det hade inte alltid varit så. Hon mindes den hejdlösa glädjen när hon, på sin tioårsdag, fick en alldeles egen kompisbok. Hon mindes hur hon packat ner den i skolväskan tillsammans med färgglada pennor och luktsuddigum. Hur hon hade bestämt sig för att fylla så många sidor som möjligt. Kanske kunde till och med ettagluttarna få varsin sida. Bara inte hennes föräldrar förstod hur ensam hon var.

Hanna bläddrade försiktigt i boken, trots att sidorna var tomma. När hon tillslut hittade en sida med text, var det hennes egen handstil. Där stod att hon gillade att spela basket och att potatisbullar med lingonsylt var hennes favoritmat. Men i boken stod inget om att hon alltid lämnade sin gymmapåse hemma och förfalskade sina föräldrars namnteckningar. Där stod inget om att hon aldrig gick till matsalen. Inget om blåmärken, blöta kläder och

ketchupfläckar. Den tomma kompisboken sa inget om vem hon varit. Den sa allt om det hon inte varit.

Under boken låg ett trassel av färgglada band. Hon hade länge haft medaljerna hängandes på väggen, runt krokar hon tillverkat i träslöjden. Men så småningom hade hon tagit ner dem. Medaljer för deltagande var tydligen inget man skulle vara stolt över. Hanna lyfte upp trasslet och lyssnade till klockspelet. Det lät som ett stycke från barnkammarboken. Vackra melodier, förknippat med sömnlöshet och oro.

Hon hängde en av medaljerna runt sin hals och försökte stå emot spegelns dragningskraft. Bilden av henne själv som en vinnare kändes så främmande. Hanna hade haft flera speglar, men plockat ner dem en efter en. Hon ville inte att klasskompisarnas bild av henne skulle följa med hem. När skoldagen var slut ville hon läsa annat än de klotter som stod på hennes bänk. Ta av sig ryggsäcken, låta skavsåren läka och axlarna vila. När skoldagen var slut ville Hanna slippa bli hittad i ångestens kurragömma.

Bredvid medaljerna låg en av hennes gamla skolkataloger. Det var den fjärde och sista katalogen, med bilder från när hon gick i tredje klass. Hanna var en av de längre i klassen, så hon fick alltid sitta ner. Den dagen hade fotografen sagt åt henne att inte korsar armar och ben, inte gömma sig. Att hon skulle lägga händerna på vardera knät. Sträcka på ryggen. Hanna gjorde som fotografen sa. Den starka blixten bildade små stjärnor framför hennes ögon. Hon visste inte vart hon befann sig, bara att hon trivdes där, i ljuset. Men tillslut slocknade stjärnorna, en efter en. Brann ner utan att lämna efter sig glöd. Tändstickorna, och hennes rygg, gick av på mitten.

När hon lyfte på katalogen fann hon en plastficka utan etikett. Den var vikt som ett A5, fylld med kuvert. Hanna plockade ut bunten med brev och bläddrade igenom högen. Att få brev adresserade till henne själv var bland det bästa hon visste. Hon var avundsjuk på mamma och pappa som fick brev varje dag. Även om det var elräkningar. Hanna längtade efter att bli vuxen. Ville få brev utan överskriften *målsman till*.

Sist i högen låg ett kuvert utan frimärke, med texten *Hanna A*. De silvriga paljetterna glittrade i ljuset från fönstret. Hanna mindes den förväntansfulla känslan när hon frågat mamma om att låna hennes mascara. Det var ju disco, och då skulle tjejerna sminka sig. Mamma hade sagt att det kanske skulle klia, men att Hanna skulle låta bli. Annars skulle hon bli svart under ögonen. Mamma hjälpte henne välja klänning, och sa åt henne att hålla ögonlocken stilla. Hanna var först på plats av klasskompisarna. Och gick först därifrån. Mamma stod i dörröppningen när Hanna kom tillbaka.

-Du skulle ju inte klia, sa hon och log. Hanna gick inte på något mer disco.

Men, när hon trodde att plastfickan var tömd, hörde hon något skramla. Det var en silverkedja med ett halvt hjärta. Den andra halvan fanns i Schweiz, där kompisens föräldrar fått nya drömjobb. Hon mindes hur flyttlasset försvunnit i horisonten, precis som den sista solnedgången ovanför polcirkeln. Hanna blev så van vid mörkret att hon inte märkte när hon glömt hissa upp rullgardinen. Och trots att det tillslut ljusnade, var det inte förrän fyra somrar senare som de mörka ringarna under ögonen bleknade. Hanna hade överlevt mellanstadiet minfält. Lyckats parera mellan ensamhet och för

mycket uppmärksamhet. Under sommaren fylldes hennes mage med pinnglass och fjärilar. Och hopp, om nya smaker och färger.

Mobilen vibrerade i golvet. Det var Isabell, som skrev och undrade vilken tid Hanna skulle komma ikväll. Några av hennes klasskompisar skulle ha sleepover. Hanna hade packat en sportbag med sovsäck och sällskapsspel, trots att de nog varken skulle hinna sova eller spela spel. Hon svarade Isabell och började plocka in barndomsminnena i lådan igen. Men innan hon sköt in den under sängen, tog hon upp kompisboken och bläddrade till sista sidan. Där svarade hon att hon fortfarande gillade att spela basket och att hennes favoritmat var potatisbullar med lingonsylt. Svarade att hon numera ofta hade extra gympakläder i sitt skåp. Och att hon ibland stod längst fram i kön till matsalen. Att hon övat på sin autograf och vuxit ur sina gamla byxor. Lådan kändes fortfarande tung när hon sköt den ifrån sig, men hennes kropp och armar var starka. Det var inget farväl, bara en ny station i hennes liv. För numera slapp hon vika upp benen mot sätet framför. Och behövde inte låtsas skrolla längs den urladdade skärmen. I hennes tankar fanns inget *stannar vid*. Där fanns bara *nästa hållplats*.

Ellen Nilses (Hederspris Novellprisfesten 2019)